

28-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱাৰ প্ৰতি তোমালোকৰ বহুত চখ থাকিব লাগে, কিন্তু এই সেৱাৰ বাবে নিজৰ মাজত গভীৰ ধাৰণাৰ প্ৰয়োজন”

***প্ৰশ্ন :-** আত্মা মলিয়ন কেনেকৈ হয়? আত্মাত কেনেধৰণৰ ময়লাৰ আৱৰণ পৰে?

***উত্তৰ :-** মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলৰ স্মৃতিৰে আত্মা মলিয়ন হৈ যায়। প্ৰথম নম্বৰৰ ময়লা হৈছে দেহ-অভিমান, তাৰ পাছত লোভ মোহৰ ময়লা আৱৰ্ত্ত হয়, এই বিকাৰৰূপী ময়লাৰ আৱৰণ আত্মাৰ ওপৰত পৰে। তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যায়, সেৱা কৰিব নোৱাৰে।

***গীত :-** অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ... (তুমহাৰে বুলানে কো জী চাহতা হে...)

ওঁম্ শান্তি। এই গীতটি বৰ ভাল। সন্তানসকলে অংগীকাৰো কৰে যে আপোনাৰ পৰা শুনি পুনৰ এই জ্ঞান আনকো শুনাবলৈ অন্তৰে বিচাৰে। সন্তানসকলে স্মৰণ কৰে, এয়াও নিশ্চিত, কোনোৱে স্মৰণ কৰে আৰু মিলনো হয়। কোৱা হয় কৌটিৰ ভিতৰত কোনোবাহে আহি উত্তৰাধিকাৰী হয়। এতিয়াতো বুদ্ধি বহুত বিশাল হৈ গৈছে। নিশ্চয় পাঁচ হাজাৰ বছৰ আগতেও পিতা ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছিল। প্ৰথমতে এইটো বুজাব লাগে যে জ্ঞান কোনে শুনাইছিল কিয়নো এয়া ডাঙৰ ভুল। পিতাই বুজাইছে – সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি গীতা হৈছে ভাৰতবাসীৰ শাস্ত্ৰ। কেৱল মানুহে এয়া পাহৰি গৈছে সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি গীতা কোনে শুনালে আৰু তাৰ দ্বাৰা কোনটো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ’ল? বাকী নিশ্চয় গায় – হে ভগৱান, তুমি আহ। ভগৱানতো নিশ্চয় আহেই নতুন পাৱন দুনিয়াৰ ৰচনা ৰচিবলৈ। দুনিয়াৰেই পিতা নহয় জানো। ভক্তসকলে গায়নো কৰে – তুমি আহ তেতিয়া সুখ তথা শান্তি পাম। সুখ আৰু শান্তি দুটা বস্তু। সত্যযুগত নিশ্চয় সুখে আছে বাকী সকলো আত্মা শান্তিৰ দেশত থাকে। এইটো পৰিচয় দিব লাগে। নতুন দুনিয়াত নতুন ভাৰত, ৰাম ৰাজ্য আছিল। তাত সুখ থাকে, সেইবাবেই ৰাম ৰাজ্যৰ মহিমা আছে। সেয়া ৰাম ৰাজ্য বুলি ক’লে এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি ক’ব লাগিব কিয়নো ইয়াত দুখ আছে। তাত সুখ আছে, পিতা আহি সুখ দিয়ে। বাকী সকলোৱে শান্তিধামত শান্তি লাভ কৰে। শান্তি আৰু সুখৰ দাতাতো পিতাই নহয় জানো। ইয়াত হৈছে অশান্তি, দুখ। সেয়েহে বুদ্ধিত এই জ্ঞান ধাৰণ হ’ব লাগে, ইয়াৰ বাবে অৱস্থা বহুত ভাল হোৱা উচিত। এনেকৈতো সৰু শিশুকো শিকোৱা হয় কিন্তু অৰ্থতো বুজাব নোৱাৰে, ইয়াৰ বাবে গভীৰ ধাৰণাৰ প্ৰয়োজন। যাতে কোনোবাই প্ৰশ্ন সুধিলে তেতিয়া বুজাবও পাৰে। অৱস্থা ভাল হোৱা উচিত। নহ’লে কেতিয়াবা দেহ-অভিমানত, কেতিয়াবা ক্ৰোধ, মোহত অধোগতি হৈ থাকে। লিখেও – বাবা, আজি মোৰ ক্ৰোধৰ বাবে অধোগতি হ’ল, আজি মোৰ লোভৰ বাবে অধোগতি হ’ল। অৱস্থা মজবুত হৈ গ’লে অধোগতি হোৱাৰ কথাই নাথাকে। বহুত চখ থাকে – মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰো। গীতো বহুত ভাল – বাবা, আপুনি আহিলে আমি বহুত সুখী হৈ যাম। পিতাতো নিশ্চয় আহিব লাগে। নহ’লে নো পতিত সৃষ্টিক পাৱন কোনে কৰিব? কৃষ্ণতো হৈছে দেহধাৰী। তেওঁৰ অথবা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ নাম ল’ব নোৱাৰি। গোৱাও হয় – পতিত-পাৱন আহ। গতিকে তেওঁলোকক সুধিব লাগে এয়া তোমালোকে কাৰ বাবে ক’লা? পতিত-পাৱন কোন হয় আৰু তেওঁ কেতিয়া আহিব? পতিত পাৱন হৈছে তেওঁ, তেওঁক মাতা যেতিয়া নিশ্চয় এয়া পতিত দুনিয়া হয়। পাৱন দুনিয়া বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়। পতিত দুনিয়াক পাৱন কোনে কৰি তুলিব? গীতাতো আছে যথাযথ ভগৱানেহে ৰাজযোগ শিকালে আৰু এই বিকাৰবোৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ’ল। কাম হৈছে মহাশক্ৰ। সুধিবলগীয়া হয় যে এনেকৈ কোনে ক’লে যে মই ৰাজযোগ শিকাওঁ, কাম মহাশক্ৰ হয়? এনেকৈ কোনে ক’লে যে মই সৰ্বব্যাপি হওঁ?

কোনখন শাস্ত্ৰত লিখা আছে? পতিত-পারন বুলি কাৰ কাৰণে কোৱা হয়? পতিত-পারনী গংগা নে আন কোনোবা? গান্ধীজীয়েও কৈছিল পতিত-পারন আহা, গংগাতো সদায় আছেই। সেয়া কোনো নতুন নহয়। গংগাকতো অবিনাশী বুলি কোৱা হয় বাকী কেৱল তত্ব তমোগুণী হৈ যায় সেয়েহে তাত চঞ্চলতা আহি যায়। বানৰ সৃষ্টি কৰি দিয়ে, নিজৰ ৰাস্তা এৰি দিয়ে। সত্যযুগততো সকলো অতি নিয়মত চলে। কম-বেছি বৰষুণ আদি হ'ব নোৱাৰে। তাত দুখৰ কথা নাথাকে। গতিকে বুদ্ধিত এইটো থকা উচিত যে পতিত-পারন আমাৰ পিতাই হয়। পতিত-পারনক যেতিয়া স্মৰণ কৰা হয় তেতিয়া কয় – হে ভগৱান, হে বাবা। এয়া কোনে ক'লে? আত্মাই। তোমালোকে জানা পতিত-পারন শিৱবাবাৰ আগমন হৈছে। 'নিৰাকাৰ' শব্দটি নিশ্চয় লিখিব লাগে। নহ'লে সাক্ষাৰকে মানি লয়। আত্মা পতিত হৈ গৈছে, এয়া ক'ব নোৱাৰি যে সকলোৱে ঈশ্বৰ হয়। অহম্ ব্ৰহ্মাস্মি (ময়েই ব্ৰহ্মা) অথবা শিৱহম (ময়েই শিৱ) বুলি কোৱা কথা একেটাই। কিন্তু ৰচনাৰ মালিকেতো এটাই ৰচনা কৰে। যদিও মনুষ্যই আৰু বহুত দীঘলীয়া অৰ্থ উলিয়াব, আমাৰ কথাতো হৈছেই চেকেণ্ডৰ। চেকেণ্ডতে পিতাৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। পিতাৰ সম্পত্তি হৈছে স্বৰ্গৰ ৰাজত্ব। তাক জীৱনমুক্তি বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে জীৱনবন্ধন। বুজোৱা উচিত – যথাযথ যেতিয়া তুমি আহিবা তেতিয়া নিশ্চয় আমাক স্বৰ্গৰ, মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবা। সেইবাবেই লিখে – মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ দাতা এজনে। এয়াও বুজাব লাগে। সত্যযুগত থাকেই এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তাত দুখৰ নামেই নাথাকে। সেয়া হৈছেই সুখধাম। সূৰ্যবংশী ৰাজ্য চলে। আকৌ ত্ৰেতাত চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য। তাৰ পাছত দ্বাপৰত ইছলাম, বৌদ্ধ ধৰ্ম আহিব। সকলো পাৰ্ট নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এটা বিন্দুৰ সমান আত্মাত আৰু পৰমাত্মাত কিমান পাৰ্ট সমাহিত হৈ থাকে। শিৱৰ চিত্ৰতো এয়া লিখিব লাগে যে “মই জ্যোতিলিংগমৰ সমান ডাঙৰ নহয়”। মইতো তৰাৰ নিচিনা। আত্মাও তৰাৰ নিচিনা হয়, গোৱাও হয় ঐকুটিৰ মাজত জিলিকে আচৰিত তৰা... গতিকে সেয়া আত্মাই হ'ল। ময়ো পৰমপিতা পৰম আত্মা হওঁ। কিন্তু মই শ্ৰেষ্ঠ, পতিত-পারন হওঁ। মোৰ গুণ বেলেগ। সেয়েহে সকলো গুণো লিখিব লাগে। এফালে শিৱৰ মহিমা, আনফালে শ্ৰীকৃষ্ণৰ মহিমা। বিপৰীত কথা, শব্দবোৰ ভালদৰে লিখিব লাগে যাতে মনুষ্যই ভালদৰে পঢ়ি বুজিব পাৰে। স্বৰ্গ আৰু নৰক, সুখ আৰু দুখ, কৃষ্ণৰ দিন আৰু ৰাতি বুলিয়েই কোৱা বা ব্ৰহ্মাৰ বুলিয়ে কোৱা। সুখ আৰু দুখ কেনেকৈ চলে – এয়া তোমালোকে জানা। সূৰ্যবংশী হৈছে 16 কলা, চন্দ্ৰবংশী হৈছে 14 কলা। তেওঁলোক সম্পূৰ্ণ সতোপ্ৰধান আৰু তেওঁলোক সতো। সূৰ্যবংশীয়ে পাছত চন্দ্ৰবংশী হৈ যায়। সূৰ্যবংশী পাছত ত্ৰেতাত আহিলে তেতিয়া নিশ্চয় চন্দ্ৰবংশী কুলতে জন্ম ল'ব। যদিও ৰজাৰ পদেই লয়। এই কথাবোৰ বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণা কৰিব লাগে। যিয়ে যিমান স্মৃতিত থাকিব, দেহী-অভিমানী হ'ব তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। তেওঁলোকে সেৱাও ভাল কৰিব। স্পষ্টকৈ আনক শুনাব আমি এনেকৈ বহো, এনেকৈ ধাৰণা কৰো, এনেকৈ বুজাওঁ, এনেকৈ এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰো – আনক বুজাবৰ বাবে। গোটেই সময় বিচাৰ সাগৰ মন্থন চলি থাকিব। যাৰ জ্ঞান নাই তেওঁলোকৰ কথা বেলেগ, ধাৰণা নহ'ব। ধাৰণা হ'লে তেন্তে সেৱা কৰিব লাগিব। এতিয়াতো সেৱা বহুত বৃদ্ধি হৈ গৈছে। দিনে-প্ৰতিদিনে মহিমা বাঢ়ি গৈ থাকিব। পাছলৈ তোমালোকৰ প্ৰদৰ্শনীলৈও কিমান আহিব। কিমান চিত্ৰ বনাব লাগিব। বহুত ডাঙৰ মণ্ডপ বনাব লাগিব। আচলতে বুজাবলৈ একান্ত অৱস্থাৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ মুখ্য চিত্ৰ হৈছে কল্প বৃক্ষ, সৃষ্টি চক্ৰ আৰু এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ। ৰাধা-কৃষ্ণৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰা ইমান বুজিব নোৱাৰে যে এওঁলোক কোন? এই সময়ত তোমালোকে জানা যে আমাক পিতাই এতিয়া এনেকুৱা পারন কৰি আছে। সকলোৱেতো একে সমানে সম্পূৰ্ণ নহ'ব। আত্মা পৱিত্ৰ হ'ব বাকী জ্ঞান জানো সকলোৱে ধাৰণ কৰিব। ধাৰণ নহ'লে তেতিয়া বুজা যায় যে এওঁ কম পদৰ অধিকাৰী হ'ব।

এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধি কিমান তীক্ষ্ণ হৈ গৈছে, প্ৰতিটো ক্লাছতে ক্ৰমানুসৰিতো থাকেই। কোনোবা তীক্ষ্ণ, কোনোবা ঢিলা, এয়াও ক্ৰমানুসৰি। যদি কোনোবা ভাল মানুহে থাৰ্ড গ্ৰেডৰ বুজাওঁতা পাই যায় তেতিয়া তেওঁ ভাবিব ইয়াত দেখোন একোৱেই নাই। সেইবাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা হয় যে ভাল মানুহক বুজাওঁতাও ভাল দিব লাগে। সকলোৱেতো একেধৰণে উত্তীৰ্ণ

নহয়। বাবাৰ ওচৰতো সীমা আছে। কল্লই কল্লই এই পঢ়াৰো ৰিজাল্ট ওলায়। মুখ্য ৪ (আঠ) উত্তীৰ্ণ হয়, তাৰ পাছত 100, তাৰ পাছত 16 হাজাৰ, তাৰ পাছত প্ৰজা। তাৰ ভিতৰতো ধনৱান, গৰীৰ, সকলো থাকে। বুজা যায় – এই সময়ত এওঁ কি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে? কি পদ পোৱাৰ লায়ক হৈছে? শিক্ষকেতো গম পায়। শিক্ষকসকলৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি থাকে। কোনোবা শিক্ষক ভাল হ'লে তেতিয়া সকলোৱে আনন্দিত হয় যে এওঁ পঢ়ায়ো ভালকৈ, বহুত মৰমো কৰে। সৰু চেন্টাৰক কোনোবা ডাঙৰ শিক্ষকেই ডাঙৰ বনাব নহয় জানো। বুদ্ধিৰ দ্বাৰা কিমান কাম কৰিবলগীয়া হয়। জ্ঞান মৰ্গত অতি মধুৰ হ'ব লাগে। মধুৰ তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া মধুৰ পিতাৰ লগত পুৰা যোগ থাকিব তেতিয়া ধাৰণাও হ'ব। এনেকুৱা মধুৰ পিতা লগত বহুতৰে যোগ নাই। বুজিয়ে নাপায় – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পিতাৰ লগত পুৰা যোগ লগাব লাগে। মায়াৰ ধুমুহাতো আহিবই। কাৰোবাৰ পুৰণা মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় স্মৃতিলৈ আহিব, কাৰোবাৰ আন কিবা স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। সেয়েহে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ স্মৃতিয়ে আত্মাক মলিয়ন কৰি দিয়ে। ময়লা পৰিলে ভয় খাই যায়, ইয়াত ভয় খাব নালাগে। এয়াতো মায়াই কৰাব, আমাৰ ওপৰতে ময়লা পৰিব। হলীত বোকা দিয়ে নহয় জানো। আমি বাবাৰ স্মৃতিত থাকিলে ময়লা লাগি নাথাকিব। পিতাক পাহৰি গ'লে প্ৰথমতে দেহ-অভিমানৰ ময়লা লাগিব। তাৰ পাছত লোভ, মোহ আদি সকলো আহিব। নিজৰ বাবে মেহনত কৰিব লাগে, উপাৰ্জন কৰিব লাগে আৰু তাৰ পাছত নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ মেহনত কৰিব লাগে। চেন্টাৰত ভাল সেৱা হয়। ইয়ালৈ (মধুবন) আহিলে তেতিয়া কয় আমি গৈ ব্যৱস্থা কৰিম, চেন্টাৰ খুলিম, ইয়াৰ পৰা গ'ল আৰু সকলো পাহৰি যায়। বাবাই নিজেও কৈ দিয়ে তোমালোকে এই সকলো কথা পাহৰি যাব। যেতিয়ালৈ বুজোৱাৰ লায়ক নোহোৱা ইয়াতে ভৰ্তিহঁত থাকিব লাগে। শিৱবাবাৰতো সকলোৰে লগত মধুৰ সম্পৰ্ক আছে নহয় জানো। তেওঁ বুজি পায় কোন প্ৰকাৰৰ সেৱা কৰে। স্থূল সেৱাৰ অৱশ্যে পুৰস্কাৰ পোৱা যায়। বহুত কঠিন সেৱা কৰে। কিন্তু চাবজেণ্টো (পঢ়াৰ বিষয়) আছে নহয়। সেই (লৌকিক) পঢ়াতো চাবজেণ্ট থাকে। এই আত্মিক পঢ়াতো চাবজেণ্ট আছে। প্ৰথম নম্বৰৰ বিষয় হৈছে স্মৰণ, পাছত পঢ়া। বাকী সকলো হৈছে গুপ্ত। এই নাটককো বুজিব লাগে। এয়াও কোনেও নাজানে যে প্ৰতিটো যুগত 1250 বছৰকৈ থাকে। সত্যযুগ কিমান সময়ৰ আছিল, অচ্ছা, তাত কোনটো ধৰ্ম আছিল? আটাইতকৈ বেছি জন্ম ইয়াত কাৰ হ'ব লাগে? বৌদ্ধ, ইছলাম ধৰ্মৰ সকলে ইমান জন্ম জানো ল'ব। এই কথা কাৰোৰে বুদ্ধিত নাই। শাস্ত্ৰবাদীসকলক সুধিব লাগে যে তোমালোকে ভগৱানুৱাচ বুলি কাক কোৱা? সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি হৈছে গীতা। ভাৰতত প্ৰথমতে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। তেওঁলোকৰ শাস্ত্ৰ কোনখন? গীতা কোনে শুনায়? কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচতো হ'ব নোৱাৰে। স্থাপনা আৰু বিনাশ কৰোৱাতো ভগৱানৰে কাম হয়। কৃষ্ণক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। তেওঁ বাৰু কেতিয়া আহিল? এতিয়া কি ৰূপত আছে? শিৱবাবাৰ বিপৰীতে কৃষ্ণৰ মহিমা নিশ্চয় লিখিব লাগে। শিৱ হৈছে গীতাৰ ভগৱান, তেওঁৰ পৰা কৃষ্ণই পদ পালে। কৃষ্ণৰ 84 জন্মও দেখুৱায়। পাছত ব্ৰহ্মাৰ এদ'ণ্ডদ (তুলি লোৱা) চিত্ৰও দেখুৱাব লাগে। আমাৰ বুদ্ধিত যেন 84 জন্মৰ মালা ওলমি আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো 84 জন্ম নিশ্চয় দেখুৱাব লাগে। ৰাতি বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি খেয়াল চলাব লাগে। চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি পোৱা যায়। ইয়াৰ বাবে আমি কি লিখিম? জীৱনমুক্তি মানে হ'ল স্বৰ্গলৈ যোৱা। সেয়াও যেতিয়া স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পিতা আহিব, তেওঁৰ সন্তান হ'ব তেতিয়াহে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। সত্যযুগ হৈছে পুণ্য আত্মাৰ দুনিয়া। এই কলিযুগ হৈছে পাপ আত্মাৰ দুনিয়া। সেয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। তাত মায়া ৰাৱণ নাথাকে। যদিও তাত এই সকলো জ্ঞান নাথাকে কিন্তু আমি আত্মা হওঁ, এই শৰীৰ বৃদ্ধ হৈ গ'ল, ইয়াক এতিয়া ত্যাগ কৰিব লাগিব – এইটো খেয়াল থাকে। ইয়াততো আত্মাৰ জ্ঞানো কাৰোৰে নাই। পিতাৰ পৰা জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। গতিকে তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো। পিতাই আদেশ দিয়ে - মনমনাভৱ। গীতাত এয়া কোনে ক'লে যে মনমনাভৱ? মোক স্মৰণ কৰা আৰু বিষুপুৰীক স্মৰণ কৰা – এনেকৈ কোনে ক'ব পাৰে? কৃষ্ণকতো পতিত-পাৱন বুলি ক'ব নোৱাৰি। 84 জন্মৰ ৰহস্যও কোনেও নাজানে। গতিকে তোমালোকে সকলোকে বুজাব লাগে। তোমালোকে এই কথাবোৰ বুজি লৈ নিজৰ আৰু আন সকলোৰে কল্যাণ কৰা

তেতিয়া তোমালোকৰ বহুত মান হ'ব। নিৰ্ভয় হৈ য'তে-ত'তে ঘূৰি ফুৰা। তোমালোক হৈছা অতি গুপ্ত। লাগিলে পোছাক সলনি কৰি সেৱা কৰা। চিত্ৰ সদায় লগত থকা উচিত। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মিঠা পিতাৰ লগত পুৰা যোগ লগাই অতি মিঠা আৰু দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি প্ৰথমতে নিজে ধাৰণা কৰিব লাগে পাছত আনক বুজাব লাগে।
- (2) নিজৰ অৱস্থা মজবুত কৰিব লাগে। নিৰ্ভয় হ'ব লাগে। মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱাত চখ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** স্বৰাজ্যৰ সত্তাৰ দ্বাৰা বিশ্ব ৰাজ্যৰ সত্তা প্ৰাপ্ত কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা

যিসকল এই সময়ত স্বৰাজ্য সত্তাধাৰী অৰ্থাৎ কৰ্মেন্দ্ৰিয়জীৱ হয় তেওঁলোকেই বিশ্ব ৰাজ্য সত্তা প্ৰাপ্ত কৰে। স্বৰাজ্য অধিকাৰীয়েহে বিশ্ব ৰাজ্য অধিকাৰী হয়। সেয়েহে নিজকে পৰীক্ষা কৰা মন-বুদ্ধি আৰু সংস্কাৰ যি আত্মাৰ শক্তি হয়, আত্মা এই তিনিওৰে মালিক হয়নে? মনে তোমালোকক চলাই নে তোমালোকে মনক চলোৱা? কেতিয়াবা সংস্কাৰে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰিতো নলয়? স্বৰাজ্য অধিকাৰীৰ স্থিতি হৈছে সদায় মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান, যাৰ কোনো শক্তিৰ অভাৱ নাথাকে।

***শ্লোগান:-** সকলো খাজনাৰ চাৰি – “মোৰা বাবা” লগত থাকিলে কোনো আকৰ্ষণে আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি!!
